

ONVERDIEND

Terri Blackstock

Onverdiend

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Studio Jan de Boer
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3147 8
ISBN 978 90 297 3148 5 (e-book)
NUR 330
www.kokboekencentrum.nl

De Bijbelteksten zijn ontleend aan de Nieuwe Bijbelvertaling © 2004.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Aftermath* bij Thomas Nelson.
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins
Christian Publishing, Inc.
© Terri Blackstock, 2021

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht.
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Dit boek wordt liefdevol opgedragen aan de Nazarener.

1

Taylor Reids telefoon flitste toen ze de selfie met haar twee vriendinnen maakte, met hun hoofden tegen elkaar en hun rug naar het podium. Het was een perfecte opname vanaf de derde rij, met de leadzanger op de achtergrond en zij drieën op de voorgrond. Niemand zou geloven dat hun zitplaatsen zich zo dicht bij het podium hadden bevonden.

Ze draaiden zich om naar de band en dansten op de maat van het nummer dat ze in de auto op weg naar Trudeau Hall beluisterd hadden.

Taylor postte de foto snel en typte: *Ed Loran mikt op apolitieke mensen met zijn politieke bijeenkomst met band Blue Fire. Bij ons werkte het!*

Ze zette haar telefoon op filmen en zoomde in op het podium.

‘Ik wil niet dat er een eind aan komt!’ zei Desiree in haar oor.

‘Ik ook niet!’ gilde Taylor boven de muziek uit.

‘Misschien gaan ze na zijn toespraak weer spelen,’ schreeuwde Mara.

Toen het nummer voorbij was, ging het publiek uit z’n dak en smeekte om nog een nummer voordat de band het podium zou verlaten.

Maar een blikkerige stem vulde het auditorium en maakte een eind aan het juichen. ‘Dames en heren, verwelkom de volgende president van de Verenigde Staten, Ed Loran!’

Het publiek klonk minder enthousiast toen de band het podium verliet en Ed Loran, de liberale publiekstrekker, zijn entree maakte. Taylor bleef juichen en klappen, en haar enthousiasme voor de band veranderde in enthousiasme voor hem.

Het gebeurde op het moment dat de kandidaat het podium betrad. Het oorverdovende geluid, een soort verwarrende combinatie van schoten en een bliksemschicht, een klap die de lichten doofde en haar tegen de grond sloeg. Rookwolken stegen op. Er werd gegild, geschreeuwd van afgrijzen, pijn, schrik en angst... en toen plotseling kalme stilte, alsof ze zich onder water bevond. Een luid galmen in haar oren vulde de leegte.

Ze gluurde onder de zitplaatsen door en snakte naar adem, terwijl de dimverlichting flikkerde door de rook. Zelfs hiervandaan kon ze de gevolgen zien van wat er was gebeurd. Plassen bloed op de grond, mensen die net als zij neerhurkten, rennende voeten... Wat was er gebeurd? Een explosie? Een ramp? Ze keek om zich heen en zag haar vriendinnen nergens.

Ze krabbelde overeind en keek over de zitplaats heen. Rook en vlammen bolden op en zweefden samen met een vlag hitte over het publiek. Gesmoorde, gedempte geluiden wedijverden met het galmen.

Wegwezen! Nu! Ze dook weer naar beneden en kroop onder twee rijen zitplaatsen door tot ze bij iemand kwam die slap op de vloer lag. Ze merkte dat ze gilte, maar kon haar eigen stem niet horen. Ze krabbelde overeind en sloeg linksaf om bij het middenpad te komen, maar haar voet gleed uit in iets nats. Ze greep de zitplaats naast haar vast om steun te zoeken en stortte zich toen in de uitzinnige drom mensen in het gangpad. De ruimte draaide om haar heen en overal waren mensen – onder haar, boven haar, mensen die gebroken en verscheurd waren en toch... Ze stapte en viel, kroop en rende, struikelde en drong zich naar de verstopte uitgang en vocht zich er een weg doorheen.

Het galmen in haar oren vervaagde toen ze de trap af tuimelde en bijna ten val kwam in de lobby. De geluiden van huilende, hoestende, kokhalzende mensen en het gedreun van roffelende voeten werden luider, alsof iemand aan de volumeknop had gedraaid.

Ze concentreerde zich op de glazen deuren die naar buiten

leidden en drong erheen, tussen mensen door en langs de beveiligingspunten waar ze bij het binnenkomen hadden stilgestaan. Ze haalde de deur en stormde het zonlicht in.

Frisse, koele lucht sloeg haar in het gezicht, maar eerst weigerden haar longen het alsof het vergif was. Onder aan de trap, op de stoep, klapte ze dubbel en hoestte tot ze weer kon ademen.

Na een ogenblik drong de menigte haar voort naar de parkeergarage tot ze zich herinnerde dat haar auto daar niet stond. Ze had op straat geparkeerd, een paar straten verderop. Ze wurmde zich uit de stroom mensen en rende een huizenblok in zuidelijke richting. Waar was hij?

Ze sloeg de hoek om. Hier stond haar auto, in deze straat. Vlak bij de Atlanta Trust Bank. Toch? Of stond hij in de volgende straat?

Haar huid was klam van het zweet en toen zag ze hem. Haar zilverkleurige Accord.

Ze rende erheen en haalde haar sleutels uit haar zak. Was ze haar transpondersleutel maar niet kwijtgeraakt. Met trillende handen stak ze de sleutel in het slot aan de passagierskant en ze kreeg het portier open. Ze stapte in aan de bestuurderskant en sloot het portier achter zich. Intuïtief gleed ze naar beneden en verstopte haar hoofd, alsof er iemand achter haar aan zat.

Wat was er nu net gebeurd?

Zo maakten ze selfies en filmden de band, en zo lagen ze op de grond...

Waar waren Mara en Desiree? Ze had niet eens naar hen gezocht! Moest ze teruggaan om hen te zoeken?

Nee, dat zou krankzinnig zijn. Ze kon de rook vanaf hier ruiken en het vuur zien. Als ze buiten waren, kwamen ze wel naar de auto.

Bel de politie!

Ze pakte haar telefoon en probeerde haar handen onder controle te houden terwijl ze met haar vinger over het scherm veegde en het noodnummer intikte.

‘Alarmcentrale, wat hebt u –’

‘Een explosie!’ onderbrak ze met schorre stem. ‘In Trudeau Hall, bij de Ed Loran-bijeenkomst!’

‘Waar bent u nu?’ vroeg de vrouw met robotachtige kalme stem.

‘Ik ben naar buiten gekomen. Er is brand... Er zijn nog mensen binnen. Stuur alstublieft ambulances!’

‘Mevrouw, hebt u gezien wat er geëxplodeerd is?’

‘Nee... het podium, denk ik. Ik weet niet waar mijn vriendinnen zijn. Alstublieft... snel!’

‘We hebben de brandweer en de politie al gestuurd, mevrouw.’

Ze hoorde sirenes naderen en brak het gesprek af. Ze kwam omhoog en keek over het dashboard uit naar zwaailichten. Die zag ze niet, maar de sirenes klonken luider.

Ze knielde op de vloer, met haar knieën op de vloermat en haar ellebogen op de zitting, en stuurde Desiree een berichtje.

Ik ben in de auto. Waar ben jij?

Geen antwoord. Ze schakelde over naar een recent gesprek met Mara en stuurde weer een berichtje.

Ik ben buiten. Wacht in de auto. Waar ben je?

Niets.

Ze sprak een groepsbericht in voor hen beiden.

Alles oké met jullie?

Ze waren waarschijnlijk al op weg naar de auto of ze vochten zich net als zij eerder een weg naar buiten. Ze probeerde hen te bellen, maar Mara’s telefoon ging naar de voicemail. Toen Desirees telefoon hetzelfde deed, schreeuwde ze: ‘Bel me! Ik wacht in de auto en ik ben bang. Waar zijn jullie?’ Snikkend beëindigde ze het gesprek.

Het sloeg nergens op om op de vloer te hurken. Dat wist ze, maar dat veranderde niets aan haar angst. Een vijand die onzichtbaar op haar loerde, een vliegtuig dat bommen liet vallen, een leger dat raketten afschoot, anarchisten die nog maar net begonnen waren. Stel dat er nog meer kwam?

Ze gluurde weer over het dashboard. Er renden nog een paar mensen langs naar hun auto’s die in de buurt langs de stoep

geparkeerd stonden. Ze gleed weer op haar stoel, bleef ineengedoken zitten zodat ze niet opviel en begon te filmen met haar telefoon. Misschien zou ze de beelden later verwerken, documenteren, posten op social media, aantekeningen vergelijken. Ze wilde videobeelden hebben van het moment dat Mara en Desiree naar de auto kwamen.

Maar ze kwamen niet.

Ze bleef in elkaar gedoken in de auto zitten toen twee mannen in Ed Loran-shirts van achter haar de straat in kwamen, in de auto voor haar stapten en wegreden. Aan de overkant van de straat reed een auto weg van de stoepwand en keerde.

Misschien moest ze haar auto verplaatsen, maar stel dat haar vriendinnen verwachtten dat hij voor het herkenningspunt van de bank stond? Ze moest wachten.

Toen de tijd verstreek zonder verdere gebeurtenissen, ging ze rechter zitten en wachtte zenuwachtig op hun komst. Ze belde hen elk minstens twaalf keer en verstuurde meerdere berichtjes.

Uiteindelijk stopte ze, omdat de zekerheid haar verpletterde als een loden deken. Ze waren nog binnen. Ze had hen niet gezien omdat ze waarschijnlijk op de vloer lagen. Waarom had ze niet naar hen gezocht? Hoe had ze hen kunnen achterlaten?

Ze had alleen aan zichzelf gedacht, alleen haar overlevingsinstinct gevolgd. Ze had er geen seconde aan gedacht om haar vriendinnen te helpen.

Uiteindelijk maakte haar ongeduld plaats voor dapperheid. Ze stapte uit de auto, sloot hem niet af voor het geval ze terugkwamen en draafde op benen die te zwak en vermoeid voelden om haar te dragen terug zoals ze gekomen was.

Ze moest hen zoeken. Het was niet te laat om het juiste te doen.